

[Jørgen Jensen]

resultat indtil nu. Jeg skal erindre om, hvad vi sagde under vort formandskab: at Vesttyskland skulle sætte damp under kedlerne, lave større aktivitet, bruge deres penge til at bekæmpe arbejdsløsheden. Vi fik ikke den aktivitet fra Vesttyskland. Jeg skal også notere det, jeg allerede har nævnt: forsøgene på at få de store til at indordne sig under aftaler, der er truffet, og den målsætning, man siger man har.

I den forbindelse også en bemærkning om statsministerens udtalelser om sikkerheds- og udenrigspolitik, hvor det blev sagt, at NATO er en speciel mulighed for at videreføre afspændingsprocessen i forhold til Sovjetunionen og Østeuropa, og her henviste statsministeren til SALT-forhandlingerne. Jeg mener – det fremgik helt klart af den debat, vi havde for ikke så længe siden her i folketinget – at der er en klar tendens i NATO til at frygte og modarbejde afspændingen, også det positive, der har været i disse SALT-forhandlinger. Jeg synes også, det fremgik tydeligt, at Danmarks følgagtighed og passivitet over for det, man kan kalde strammerne inden for NATO, står i modstrid med de udtalelser, som statsministeren kom med her i dag.

Men ellers må jeg sige, at arbejdsløshedsproblemet ikke er blevet mindre i det sidste år, hvad man ellers kunne tro efter de nye statistikker, vi har fået. Den 23. maj 1979 havde vi 136.700 arbejdsløse, men her skal der til sammenligning med sidste år tillægges de ca. 30.000, der er gået på efterløn, samt langtidsledige og unge, der er sendt på genoptrænings- eller tilvænningsarbejde. Det bliver tilsammen ca. 176.000 mod 170.000 sidste år. Så jeg kan ikke glæde mig over det, som statsministeren trak frem, at der er sket et fald i arbejdsløshedstallet.

Jeg må i den forbindelse også vende mig mod bemærkningerne fra centrumdemokraterne om, at nok er der tale om et så stort tal, men de er ikke arbejdssøgende. Selv om hr. Erhard Jakobsen sagde, at det ikke var for at angribe understøttelserne, så er det et alvorligt angreb på de mennesker, der dag efter dag, uge efter uge, ja, år efter år gerne vil have arbejde, men ikke kan få det i den nuværende situation.

Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at takke regeringen eller undervisningsministeren, fordi man så hurtigt fulgte op og prøve-

de at sikre nogle af de unge, som var blevet afvist fra EFG-uddannelsen, en mulighed for uddannelse. Men jeg vil godt understrege, at det ikke er tilstrækkeligt. Vi ved jo alle, at ungdomsarbejdsløsheden vil stige i de kommende år, og derfor er det ikke nok, at man sikrer 3.000 af de 5.000, der blev afvist, en uddannelsesplads. Der skal sættes helt anderledes ind.

Jeg vil godt understrege, at de 9 måneder med SV-regeringen har været dyre for dansk arbejderklasse. Da de tyve punkter i Marienborgaftalen blev offentliggjort, var ingen i tvivl om, at der her var formuleret borgerlig indkomstpolitik af værste skuffe. Og SV-regeringen og socialdemokratiet – og for den sags skyld fagbevægelsens pres – har ikke forbedret, men nærmere forværret det politiske grundlag, der var aftalt på Marienborg. Regeringens politik over for de økonomiske og beskæftigelsesmæssige problemer har været momsforhøjelse og øget beskatning. Derfor kan jeg ikke helt dele hr. Kjeld Olesens betragtninger om, at stabiliteten også har været en handling. Det har i hvert fald ikke været en handling til det bedre.

Også overflytningen af økonomiske forpligtelser til kommunerne har været af et omfang, der undergraver kommunernes handlefrihed, og derfor er det godt, at statsministeren taler om, at man vil støtte mulighederne for kommunalt selvstyre. Men hvor er selvstyret henne, hvis man statsligt fratager kommunerne muligheden for at leve op til kravet om bygning af børneinstitutioner, skoler, plejehjem, ja, og alt det andet, som vi ved at kommunerne skulle beskæftige sig med? Netop i de sidste dage er det blevet fremholdt, at 80 pct. af kommunernes udgifter er noget, som staten, altså folketinget og regeringen, pålægger kommunerne.

Man må også sige, at det er lykkedes regeringen at undergrave og forringe de økonomiske forbedringer, der var stillet de ældre i udsigt her pr. 1. januar 1979. Den nedsatte offentlige aktivitet, opgivelse eller udskydelse af nødvendige investeringer, har været med til at fastholde arbejdsløsheden.

Det er også en kendsgerning, at overgrebene over for arbejderne har frataget dem muligheden eller i hvert fald forringet muligheden for at fravriste arbejdsgiverne indrømmelser. Jeg ved ikke, om det er nødvendigt, men i hvert fald er det efter min opfattelse